

JUNI 1929.

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale)

Redactie en Administratie:
VAN DER PEKPLEIN 1¹ — AMSTERDAM

VERSCHIJNT EENS PER MAAND
Abonnementsprijs 75 cent per jaar. Losse nummers 5 cent

AAN HET NEDERLANDSCHE PROLETARIAAT!

In juli zult gij door den heerschende klasse weer gedwongen worden mede te werken aan de saamstelling van het parlement. Alle parlementaire partijen zullen trachten U diets te maken dat gij hunne kandidaten moet kiezen opdat Uwe belangen worden behartigd. Sociaal-democraten en parlementscommunisten zullen U zeggen dat zij in het parlement strijden voor sociale hervormingen. Dat zij het parlement gebruiken als een middel om den klassenstrijd te propageeren. Inderdaad echter zult gij door op welke partij dan ook te stemmen handelen tegen Uw levensbelangen. Gij zult handelen tegen de belangen Uwer klasse, tegen het communisme.

Uw wezenlijke belangen eischen echter het gaan van andere wegen en het gebruik van andere middelen dan parlement en vakbeweging. Gij zult voor Uw strijd tegen het kapitalisme andere wapenen noodig hebben. Het parlement is een der instrumenten waardoor de kapitalisten U onderdrukken. Het is een der middelen waardoor de bourgeoisie in deze crisisperiode van het kapitalisme tracht U van den revolutionairen strijd voor Uw eigen klasse af te houden.

Als in het bijzonder de partijen die zich socialistisch of communistisch noemen, U er toe willen brengen hen te kiezen omdat dit noodig zou zijn voor den komst van het socialisme, dan stellen zij hier nadrukkelijk vast dat zij beiden U bewust bedriegen! Want deze partijen zijn al evenzeer als alle andere bestanddeel van de burgerlijke maatschappij.

ARBEIDERS! Bedenk dat in twee groote landen van Europa thans de Sociaal-democraten voor de bourgeoisie tegen het proletariaat regeeren. De sociaal-democratische partijen bedriegen U als zij zeggen dat zij de democratie zullen doorvoeren. De democratie is in dit imperialistische tijdvak nog slechts de dictatuur van de bourgeoisie over het proletariaat. De sociaal-democraten zijn de helpers van de kapitalisten. Zij vermoorden de democratie, vermoorden de arbeiders. Ziet naar het optreden van de sociaal-democraten in Duitschland! Evenals de fascistische parlementspartijen trachten U aan deze bedriegelijke „democratie“, die niets anders dan de gemaskeerde reactie is, te onderwerpen.

In dezen tijd van imperialistische reactie moet gij niet meer vechten voor de burgerlijke democratie niet meer een andere samenstelling van het parlement, doch alleen voor Uw eigen klassedictatuur. ARBEIDERS! GIJ MOET HEERSCHENDE KLASSE WORDEN. Want alleen door de bourgeoisie als klasse en haar staatsinstellingen te vernietigen kunt gij het communisme vestigen en alle klasseheerschappij vernietigen!

De sociaal-democratische partijen zeggen U ook dat gij hen moet stemmen, omdat zij den vrede willen en voor ontwapening optreden. Ook dit zijn leugens. Het kapitalisme dat zich in een onoplosbare crisis bevindt drijft juist thans de menscheid naar een nieuwen wereldoorlog. Deze zal de vrees-

lijkste slachting zijn der wereldgeschiedenis. De tegenstellingen tusschen de kapitalistische grootmachten groeien met den dag. Het oorlogsgevaar nadert. Het kapitalisme vreesd den oorlog, doch kan hem niet tegengaan. De sociaal-democratische partijen zijn echter overal de zaakwaznemers van de bezittende klasse. Daarom is hun ontwapeningsleuze een leugen!

In de praktijk van het kapitalisme steunen zij het militarisme, zooals zij dit tijdens den jongsten Wereldoorlog geaan hebben. De ontwapeningsleuze beteekent slechts dat het proletariaat ontwapend wordt. Het proletariaat heeft echter in zijn strijd tegen het kapitalisme wapenen noodig. Laat U dus niet bedriegen door deze valsche leuzen en deze kapitalistische politiek.

De bourgeoisie vreesd de parlementspartijen niet. In Nederland heeft de bezittende klasse immers stemdwang doorgevoerd! Zou zij dit gedaan hebben indien zij het parlement en zijn partijen vreesde? Ook blijkt dit uit de houding die thans de nederlandsche regering heeft aangenomen ten aanzien van het gebruik der radiozenders, waarvan thans alle parlementspartijen gebruik kunnen maken ook de „socialistische“ en zich „communistische“ noemende groepen en partijen van welke schakeering ook. De nederlandsche bourgeoisie stelt deze partijen haar openbare propaganda middelen ter beschikking opdat zij U kunnen opwekken allen Uw stem op hen uit te brengen.

Arbeiders! Geloof gij dat de Nederlandsche bourgeoisie dit zou doen als zij deze partijen vreesde? Hebt gij eenig vertrouwen in de oprechtheid der burgerlijke democratie? Welneen nietwaar? Gij weet dat de bourgeoisie niet tegen haar klassebelang optreedt. Als de bourgeoisie openbare propagandamiddelen ter beschikking van de parlementspartijen stelt, dan doet zij dit slechts omdat zij deze partijen gebruikt tegen U! Tegen het proletariaat!

ARBEIDERS! Het parlement is een klasseorgaan van de bourgeoisie. Voor Uw strijd tegen het kapitaal is het ongeschikt. Gij kunt het niet gebruiken, het kan slechts tegen U gebruikt worden!

Sociaal-democraten en communisten van alle schakeering zeggen U dat zij in het parlement voor hervormingen zullen vechten. Het karakter van de huidige crisis van het kapitalisme, veroorzaakt dat sociale hervormingen onmogelijk worden. Wie het U anders zegt bedriegt U. Noch de vakbeweging noch het parlement kunnen hervormingen voor U afdwingen. Het kapitalisme in zijn crisisperiode brengt U slecht verarming en ellende. DE PERIODE DER HERVORMING IS VOORBIJ HET TIJDPERK DER PROLETARISCHE REVOLUTIE IS AANGEBROKEN!

Arbeiders! Alle parlementspartijen weigeren deze consequenties te trekken. De partijen der sociaal-democraten en parlementscommunisten bespreken wij reeds, maar ook de andere „socialistische“ par-

lementspartijen hebben geen andere beteekenis. Ook Wijnkoop en van Burink bedriegen U door de voorstelling alsof zij in het parlement iets voor U bereiken. De R.S.P. van Sneevlied, Kitz en Bouwman is al geen haar beter. Deze drie heeren vernietigen door hunne nieuwe partij en door hun parlementarisme, de laatste resten van proletarische zelfstandigheid die nog in het N.A.S. overgebleven waren. Sneevlied treedt met de bourgeoisie in de werklozenkweste tegen het proletariaat op. Hij treedt op voor werkdwang, voor onderwerping dus aan de bourgeoisie.

* ARBEIDERS! Weigert de partijen van het parlementarisme Uw Stem!

Stelt tegenover het bedrog van alle parlementspartijen Uw besliste wil om het parlement, om den burgerlijken staat te vernietigen! Voor de bevrijding uit het kapitalisme hebt gij Uw eigen klasseorganisaties noodig. Op voor de zelfstandige revolutionaire klasse organisatie van het proletariaat.

TEGEN HET PARLEMENT!
TEGEN DE DICTAATUR VAN DE
BOURGEOISIE!
VOOR HET PROLETARISCHE
COMMUNISME!

Een „Communist“ Burgemeester!

De leiders van het moscouche parlementscommunisme probeeren de arbeiders diets te maken dat „hun“ parlementarisme anders is dan dat van de overige partijen. Zij zouden geen verantwoording aanvaarden voor den onderdrukkingsstaat der bourgeoisie. De vele voorbeelden van Duitschland en Tschecho-Slowakije, die aantoonen hoe leugenachtig dit praatje is, worden thans door een nieuw frappant feit aangevuld. In de groote Fransche stad Straatsburg is de „Communistische“ heer Hubert tot Burgemeester gekozen. Twee zijner partijgenooten werden tevens wethouder. Toch durven de matadores van het parlementscommunisme het proletariaat voorliegen dat hunne partijen geen verantwoordelijke functies in den burgerlijken staat aanvaarden. De grondslag waarop deze Hubert tot Burgemeester werd gekozen is al even merkwaardig als dit schreeuwend verschil tusschen de verkiezingsfrase en de politieke werkelijkheid. De man werd namelijk evenals zijn twee geestverwanten-wethouders, met behulp van het Elzassche localpatriottisme, dat voor een autonoom Elzas-Lotharingen opkomt, tot deze functie verheven. Met de stemmen van allerlei autonomisten, klericale als liberale, is hij er gekomen. Van proletarische politiek gesproken. Zoo corrumpeert het parlementarisme de arbeidersbeweging!

ARBEIDERS! STEM NIET!

sociaal-democratische partijen, deelen van den burgerlijken staat, als zij geworden zijn, meer en meer den weg op van een oppervlakkig en anti-socialistisch parlementarisme. Het groeien van de imperialistische klasse-tegenstellingen en van de imperialistische groepeerings, de toenemende verarming der proletarische massa's, maken meer en meer van het parlement als instituut en als systeem, een paskwil. De werkelijke levensvraagstukken der kapitalistische politiek worden niet meer in de parlementen beslist en komen er ternauwernood ter sprake. Toch kan de bourgeoisie, althans in de oude en groot-kapitalistisch ontwikkelde landen, het parlement en de democratie niet missen. De schijn der burgerlijke democratie moet opgevoerd worden, opdat het wezen van de werkelijke verhoudingen van dit tijdperk, niet tot de proletarische massa's zal doordringen. Zoo is de democratie een voetveeg geworden van het imperialisme. Dit congres bewijst echter ook welk een ontzettende nederlaag de Moscouche Eenheidsfrontier hier te lande geleden heeft. Noch aan Wijnkoop, noch aan v. Riel—de Visser is het gelukt, ondanks alle sensatie, een groep in de „moderne arbeidersbeweging“ van S.D.A.P. en N.V.V. mede te krijgen. Alle reclamemiddelen hebben gefaald en moesten falen. De parlementaire partijen en de vakverenigingen, zijn nog slechts organen van onderwerping aan de bourgeoisie. Het proletariaat zal voor zijn revolutie tegen het kapitalisme zijn eigen, zelfstandige klasse-organen moeten scheppen.

NATIONAAL COMMUNISME.

Het nationalisme, één der ideologiën, waardoor de bourgeoisie tracht de massa's aan zich te onderwerpen, is op zich zelf beschouwd niet meer in overeenstemming met de economische verhoudingen. Als economische grens is de natie praktisch opgeheven en heeft plaats gemaakt voor de imperialistische groepeerings van kapitalistische belangen-eenheden. Het imperialisme leidt echter niet tot opheffing van de tegenstellingen tusschen de kapitalistische belangengroepen, doch slechts tot vermindering van het aantal. De omvang en de scherpte dier tegenstellingen wordt daarentegen ontzaglijk verstrekt en nemen een catastrofaal karakter aan. Zij worden karakteristiek voor de moderne kapitalistische wereldverhoudingen. De imperialistische grootmachten hanteeren de nationalistische frase als werkzaamst middel om de massa tot een willig actief werktuig hunner politiek te maken. Het proletariaat zal als het als aaneengesloten klasse tegen 't kapitalisme wil optreden, als 't den strijd van klasse tegen klasse om het communisme wil voeren, zich eerst volkomen dienen te bevrijden van dezen geestesinvloed der kapitalistische wereld. De oude burgerlijke traditie van het nationalisme, wordt thans bewust door de bourgeoisie gemaakt tot een der belangrijkste ideeële concentratiepunten der imperialistische politiek.

Noch de organisaties van de sociaal-democratie, noch die van het Moscouche communisme hebben zich aan den invloed dier demagogische imperialistische campagne weten te onttrekken. Ondanks alle frasen stellen beiden zich op nationalistischer grondslag, al overwegen in de derde Internationale de Russische nationale belangen, de andere. Dat de Moscouche Internationale in de propaganda voor deze nationalistische politiek gewoonlijk meer groote woorden gebruikt dan de heeren nationaal-socialisten van de Tweede Internationale, verandert aan het karakter dezer nationalistische politiek niets. Niet de frasen, doch de reëte inhoud eener politiek bepaalt haar werkelijke karakter. Een proletarische anti-imperialistische politiek dient uit te gaan van

het inzicht dat het nationalisme vijandig is aan het proletarische internationalisme. Een overbrugging tusschen beiden is onmogelijk.

Wij wenschen hier den nadruk te leggen op het optreden van twee der bij de Komintern aangesloten partijen, de K.P.D. en de Belgische C.P.

In Duitschland is het de K.P.D., die met alle mogelijke laawaai en bombarie van frasen, de massa's opwekt te strijden tegen de buitenlandse overheersching. „Duitschland mag geen kolonie van het wereldkapitaal worden“, is hier de leuze. In wezen verschilt dit parool niet van de politiek van de Deutsche nationalist. De zogenaamde kolonisatie van het duitsche kapitalisme, de steeds verder gaande economische en financiële onderwerping aan het Amerikaanse en het Britsche imperialisme, is in wezen niets dan een uiting van de opheffing van de vroegere nationale grenzen in economischen zin en van de vorming van nieuwe ontzaglijke imperialistische groepeerings, die het nationalisme slechts gebruiken als middel om de massa's te onderwerpen. Het kan het Deutsche proletariaat volkomen koud laten of het door Morgan of door Krupp wordt uitgebuit. De historische taak van het proletariaat is niet de redding van de zelfstandigheid der nationale economie, doch is de verovering van de economische macht door het proletariaat. Elke andere politiek is in wezen slechts een politiek van geloof in de krachten van het kapitalisme.

De laatste weken hebben ons in Holland een nieuw en karakteristiek voorbeeld van dezen anti-proletarischen burgerlijken geest van de Moscouche politiek gegeven. In „De Tribune“ verdedigt Jef v. Extergem het Vlaamsche nationalisme. Niet alleen hij echter, ook de Belgische C.P. steunt dit nationalisme. Van Extergem en de Belgische C.P. gaan uit van de opvatting dat een proletarische nationalistische politiek mogelijk is tegenover een burgerlijk Vlaamsch nationalisme. Deze opvatting zelf, is in al zijn beperktheid echter niets dan een burgerlijke. Het is de aanpassing en de onderwerping in den geest aan de imperialistische demagogie van het nationalisme. Het is de kleinburgerlijke verdwazing, die meent dat in dit tijdperk van uiterst verscherpt imperialisme, nog een anti-imperialistisch nationalisme mogelijk is. Nationalisme is echter niets dan onderwerping aan de bourgeoisie. De Moscouche Internationale, die reeds sinds lang streeft naar de verbinding van het proletariaat met burgerlijke klasse-groepeerings, kan ook in het thans zoo belangrijke vraagstuk van het nationalisme geen proletarisch-communistische taktiek doorzetten. De theorie van den nationaal-communist v. Extergem en van de Belgische C.P. is niets dan een kleinburgerlijke illusie die het wezen van de moderne kapitalistische ontwikkeling niet vermag te doorzien. In de praktijk moet zij voeren tot het binden van het proletariaat aan de bourgeoisie. Dit blijkt dan ook wel uit de politiek van de Belgische C.P. Deze partij steunde het gevaarlijke en uiterst reactionaire nationalisme van de Vlaamsche Frontpartij. Zij steunde de kandidatuur van den extremen nationalist Borms. In „De Tribune“ schrijft v. Extergem: „Mijn kandidatuur werd terug ingetrokken onder het parool: „Tegen den liberalen Fascist Baelde, moeten alle krachten der revolutionaire proleten en der revolutionaire Vlamingen samengegroept worden rondom de Bormskandidatuur.“

In dit officieele Parool van de Belgische C.P., zien wij samengevat de geheele burgerlijke theorie en

praktijk van de „Komintern“.

De nationalistische bevrijdingsstrijd betreft hier alleen niet, zooals in de Oostersche politiek van de Moscouche politici koloniale, nog niet volkomen kapitalistisch ontwikkelde volkeren, doch betreft hier een van de oudste en meest ontwikkelde kapitalistische landen van West-Europa. Het Belgische proletariaat wordt met Vlaamsch-nationalistische frasen bedweld. v. Extergem beroemd er zich nog op dat de 83.000 stemmen, die op den reactionairen nationalist Borms werden uitgebracht, voor 95 pct. „van arbeiders en boeren“ kwamen en dat de propagandisten van de Belgische C.P. „aan de dokken en de fabrieken“ den arbeiders vermaanden niet blanco doch op Borms te stemmen. Dit is de praktische onderwerping van de arbeiders aan het extreme Vlaamsche nationalisme, dat o.a. in Nederland samenwerkt met de imperialisten van de „Groot-Nederlandsche Beweging“. Dit feit kan door gebral en blaaskakerij achteraf op het „burgerlijk Vlaamsch nationalisme“ niet verdoezeld worden. De geheele stelling van de Belgische C.P. is in wezen kapitalistisch. Een proletarisch anti-imperialistisch Vlaamsch nationalisme is een kleinburgerlijke illusie.

Het is een dier illusies die de proletariërs er in 1914 toe brachten om elkaar terwille van het kapitalisme, onder allerlei schoone leuzen, de hersens in te slaan. Het nationaal-communisme van de Belgische C.P. heeft die partij praktisch gevoerd in de armen van het reactionaire Vlaamsch nationalisme. Geen gedaas of gebral kunnen dit feit, gevolg van de nationalistische verdwazing, uit de wereld helpen. De ideologie van de Belgische C.P. en van de andere Moscouche partijen is nationalistisch. Het nationalisme in welke vorm ook, is onder alle omstandigheden burgerlijk en is uiting van de geestelijke onderwerping van het proletariaat aan de bourgeoisie. Het proletariaat alleen kan de menscheid van het kapitalisme bevrijden en het kan dit alleen door tegenover elk nationalisme, tegenover elke verbinding van het proletariaat met de bourgeoisie te stellen de zelfstandige klasse-beweging, het proletarische communistische internationalisme.

God save the King.

Een telegram uit Londen vermeldt een nieuwe uitlating van den „linkschen“ mijwerkersleider Cook. De heer Cook had een langdurig onderhoud met den . . . Prins van Wales. Hij verklaarde met aandoening naar de radio-kersttoespraak van den Prins, waarin deze opwekte het bedelonds van den Londensche burgemeester voor de werklooze mijnwerkers te steunen, geluisterd te hebben. Twee vrienden van den Heer Cook, die zooals hij verklaarde „nog communistischer“ waren dan hijzelf - hoe is 't mogelijk - kwamen zoozeer onder den indruk van de prinselijke toespraak dat zij „met tranen in de oogen“ alles wat zij bij zich hadden in dit fonds stortten.

Walgelijker huichelarij als uit dit korte berichtje spreekt is niet denkbaar. De hoop van Moscou in Engeland, de heer Cook en de Prins van Wales, maken samen een sentimenteel-valsche reclame met de ellende der Britsche mijnwerkers. Ook een „Eenheidsfront“. Wanneer zullen de arbeiders een einde maken aan het regime van Cook en de Prins van Wales?

Wanneer zullen zij gaan inzien dat slechts de strijd van het proletariaat, door middel van de KLASSE-ORGANISATIE een einde kan maken aan de ellende van de kapitalistische crisis, door het kapitalisme met zijn knechten naar den duivel te jagen.

DE WERELDBOURGEOISIE EENE REACTIO-NAIRE MASSA.

De onlangs afgesloten „voorbereidende“ ontwapeningsconferentie te Geneve, reeds de naam is dubbelzinnig en demagogisch, is een opmerkelijk voorbeeld geweest van de onder een rookscherm van pacifistisch gebazel groeiende tegenstellingen tusschen de groote imperialistische machten. De oorspronkelijke bedoeling was om de oorspronkelijke tegenstellingen tusschen de groote continentale Europeesche staten bezegeld. Noch Engeland, noch Frankrijk of Italië namen zelfs den schijn aan met de verhandelingen voor wat betreft de „ontwapening“ eenigen ernst te maken.

Engeland en Amerika, de beide groote zeemogendheden, demonstreerden een totale onverschilligheid voor de vermindering van de Europeesche landlegers. Deze „onverschilligheid“ is in wezen slechts een concessie aan het fransche militarisme. Eerst kwam Engeland, dat aanvankelijk voor een beperking van de continentale legers opkwam, nadat het met Frankrijk een geheime vlootovereenkomst had gesloten, tot deze concessie. Daarna volgde Amerika, dat natuurlijk het geheime vlootverdrag tusschen Engeland en Frankrijk als een bedreiging voelde met een verklaring van Gibson dat Amerika de kwestie van de beperking der geveerde reserve's der landlegers „niet meer interesseerde“.

Frankrijk en Italië hebben dus, gesteund door Engeland en Amerika hun zin doorgezet. De geveerde legerreserves worden niet ingekrompen. Daar alle groote Europ. imperialistische staten algemeene dienstplicht hebben, behalve Engeland dat als groote zee-macht aan een vast landleger geen behoefte heeft, betekent dit besluit praktisch, dat het uit is met de gedachte aan ontwapening te land. De imperialistische grootmachten willen er niets van weten.

Integendeel zij blijven de landlegers versterken. De luchtvloten groeien. De chemische wapenening, die zich grotendeels aan de publieke controle onttrekt, neemt een ontzettende voortgang.

Terecht vat de „Nieuwe Rotterdammer“ het praktische resultaat der conferentie dan ook aldus samen: „Geen vermindering van het personeel van de landmacht; geen begrenzing zelfs van het oorlogsmaterieel noch van de militaire begrotingen.“

Dit is, nuchter samengevat, het resultaat van meer dan tien jaren officieele pacifistische comedie. De kapitalistische wereld heeft door dit resultaat bewezen onmachtig te zijn de wereld van de toenemende oorlogsdreiging te verlossen. De steeds scherper wordende crisis van het kapitalisme zweept de imperialistische tegenstellingen tot viterste scherpte op. De bourgeoisie is niet meer in staat de dreiging van een volkomen instorting der menselijke cultuur, die het gevolg zou zijn van een nieuwen wereld-oorlog, tegen te gaan. De bourgeoisie vreesd den oorlog die ook zij ziet naderen. De tegenstellingen van haar eigen maatschappelijk systeem, drijven haar echter naar den oorlog toe. Elk pacifisme en iedere directe of zijdelingsche steun aan de pacifistische demagogie versterkt de vernielingsfactoren van het moderne imperialisme dat zijn tegenstellingen gaat uitvechten op de puinhoopen der menselijke cultuur.

Slechts de proletarische revolutie is in staat deze ontwikkeling tegen te gaan. De dictatuur van het proletariaat is de eenige macht die de menscheid van den ramp eener barbaarsche instorting kan redden.

Daarom moet ook de deelname van Rusland aan deze zwendel-conferentie van Geneve door het proletarische communisme met de grootste scherpte worden bestreden. De pacifistische comedie van Litwinof is voor den strijd van het proletariaat tegen het imperialisme even gevaarlijk als de demagogie der imperialistische grootmachten. Men moge nu al van de zijde van de 3e Internationale de voorstelling wekken alsof het Litwinof en zijn opdrachtgevers slechts te doen is om de volkenbonds-comedie te ontmaskeren, men heeft dan toch maar mede door middel van Geneve den weg naar de verbinding met de bourgeoisie gevonden. De invloed die de Russische diplomatie nu eenmaal heeft op de geest van min of meer revolutionair en

socialistisch voelende arbeiders versterkt de imperialistische vredesdemagogie. Bij het proletariaat wordt de voorstelling gewekt alsof nog andere machten dan zuiver proletarische de barbaarsche consequenties van het moderne imperialisme zouden kunnen tegengaan. Ondanks alle geschreeuw van de partijen der Moscouche Internationale, versterkt het optreden van Litwinof het geloof in de machten van het kapitalisme.

In den strijd tegen het imperialisme vindt het proletariaat nergens bondgenooten. Alle krachten, alle groeperingen der burgerlijke maatschappij zijn aan het imperialisme onderworpen. Zij vormen thans in den leterlijken zin van het woord, ééne reactionaire macht tegenover het proletariaat. De groote bourgeoisie is er politiek in geslaagd alle andere burgerlijke groeperingen en de officieele arbeidersbeweging aan zich te onderwerpen. Deze onderwerping neemt steeds groter omvang aan. Wie aan de economische, politieke of militaire zwendel-conferenties deelneemt, verzwakt de revolutionaire kracht van het proletariaat, of hij Litwinof heet of MacDonald.

Eindelijk is de conferentie van „deskundigen“ te Parijs, na maandenlang voortgesleepte onderhandelingen aan een einde gekomen. Hoe weinig roemrijk dit einde ook moge zijn, de openlijke breuk die er herhaaldelijk dreigde, wisten de vertegenwoordigers der groote kapitaalsmachten, ten slotte te voorkomen. Dit wil natuurlijk niet zeggen dat deze conferentie ook maar iets heeft bijgedragen tot oplossing van de kapitalistische wereldcrisis. De werkelijk deskundigen onder de bourgeoisie hebben de pogingen om deze crisis beslissend op te heffen praktisch reeds lang opgegeven. Evenals het revolutionaire Marxisme, zien ook de koppen van de groote bourgeoisie in, dat de huidige wereldcrisis niet in kapitalistischen zin op te lossen is. De groote kapitaalsmachten trachten slechts de gevolgen der crisis zooveel mogelijk op andere groeperingen af te wentelen. Zij trachten zoowel economisch als politiek en militair de macht, of althans een zoo groot mogelijk stuk van de macht in handen te krijgen.

Dit is dan ook de wezenlijke betekenis van deze langdurige conferentie geweest. Het Amerikaansche kapitaal, dat meer en meer de bankier der wereld bezig is te worden, wil Europa financieel aan zich onderwerpen, om het daardoor economisch en politiek te kunnen beheerschen. Het Britsche imperium verzet zich tegen deze dreigende suprematie van Amerika. Beide groepen exploiteeren de tegenstellingen tusschen de overige Europeesche staten. Voorloopig is, na veel loven en bieden, een financieele regeling tot stand gekomen, die de leden van de kapitalistische crisis nog eens extra op het deutsche proletariaat wil afwentelen.

Natuurlijk kan deze bankiersoplossing aan het wezen van de wereldcrisis niets veranderen. De tegenstellingen groeien. De „oplossingen“ worden steeds stunteliger. De bourgeoisie kan de problemen van haar wereld niet meer oplossen. Zij is als heerschende klasse impotent geworden. De ontwikkeling van de krachten der kapitalistische maatschappij heeft deze in tegenstelling gebracht met de nieuwe voorwaarden der menselijke ontwikkeling.

Ook in deze materie is de politiek van de officieele arbeidersbeweging volkomen gelijk aan die van de nationale bourgeoisie.

Of in Duitschland nu sociaal-democraten regeren of andere burgerlijke partijen, de onderwerping en uitergeling van het deutsche proletariaat door het internationale bank kapitaal, wordt er geen haar minder om.

Zelfs hebben de deutsche sociaal-democraten de neiging in deze kwesties meer aan de zijde van het bankkapitaal dan aan die van het industriele kapitaal te staan. Het industriele kapitaal is nu eenmaal uitteraard „nationaler“ gezind dan het bankkapitaal dat vaak meer algemeene kapitalistische klasse-belangen vertegenwoordigt en dat tenslotte in het imperialisme overweegt. Dit is de betekenis van het verzet van de deutsch-nationalen tegen de overeenkomst van de Parijsche conferentie. De regering van den sociaal-democraat Müller staat echter meer aan de zijde van het bankkapitaal. Ook de deutsch-nationalen, de deutsche groot-industrie, onderwerpt zich tenslotte ondanks alle

protestmisbaar aan de overwegende macht van het bankkapitaal. Dit alles bewijst echter hoezeer ook in deze uiterst gewichtige economische kwesties, de officieele arbeidersbeweging een instrument van de kapitalistische dictatuur is geworden. Eerst een zelfstandige proletarische klasse-beweging, zal ook in deze vitale wereld-economische kwesties een eigen communisticke klasse-politiek verworvelijken. Daarmede eerst wordt het proletariaat van een passief instrument in de handen der bourgeoisie, tot een actieve drijfkracht der historische ontwikkeling.

Het congres dat de deutsche sociaal-democraten onlangs in Maagdenburg hielden geeft van deze onderwerping aan de burgerlijke maatschappij een duidelijk beeld. De deutsche sociaal-democratie heeft zich ontwikkeld tot de hechtste stut van de kapitalistische republiek. Wel groot is de nederlaag van het deutsche proletariaat sinds de revolutie-beweging van 1918 tot 1921. De deutsche arbeidersklasse, in 1918 zich nog niet klaar van de noodzaak en de voorwaarden eener zelfstandige proletarische klasse-beweging, liet zich door sociaal-democraten en parlementscommunisten weer den weg der burgerlijke democratie opvoeren. In plaats van de proletarische dictatuur te vestigen, onderwierp het zich aan de door het initiatief van de sociaal-democraten tot stand gekomen „Nationale Vergadering van Weimar“. Het onderwierp zich aan het burgerlijke parlement, aan den kapitalistischen staat. In plaats van zijn revolutionaire be drijfsorganisaties, de kernen van de proletarische dictatuur door te zetten en te handhaven, liet het zich door de Scheidemannen en door de lokale burgerlijke communisten merk Paul Levy en Brandler weer naar de vakbeweging en het parlementarisme terugdrijven. En het resultaat is: de volkomen onderwerping aan het kapitalisme.

Tien jaren na het uitbreken der deutsche revolutie is het deutsche proletariaat onder invloed van de tactiek der officieele arbeidersbeweging nog slechts een verlengstuk van de deutsche bourgeoisie Revoltes als de 1 Mei-beweging in Berlijn kunnen, hoezeer ons hart ook bij de intuïtief revolutionair voelende proletariërs is, aan dit belangrijke feit niets veranderen. Men kan nu eenmaal een klasse die men zijn sterkste wapens van inzicht en organisatie ontnomen heeft, die men ontkracht heeft, niet plotseling op straat en tot revolutionaire politiek brengen. Integendeel het is een misdadig tegenover het proletariaat, door vakbeweging en parlementarisme van zijn wezenlijke strijdwapens beroofd, door reformisme verzwakt en door bourgeoisie, en sociaal-patriottien ontwapend, het tegen de machten van den imperialistischen staat: gewapende politie; vakbewegingsbureaucratie en parlement, de dood in te jaegen voor een opportunistisch doel: Het recht van demonstratie. Het proletariaat heeft bij dit burgerlijke „recht“ niet het minste belang. Of het veroverd zich in het bedrijf en gewapender hand op straat, de macht, of het kan rustige „demonstraties“ houden, die dan geen andere betekenis hebben dan de kudde-dier-achtige sjok-partijen die wij hier sinds jaren van onze illustere S.D.A.P. kennen. Het proletariaat heeft geen reden zich voor een „recht“ der burgerlijke democratie te laten afslichten. Het leven zullen de arbeiders slechts geven voor hun eigen zaak: De strijd tegen de burgerlijke democratie en haar „rechten“; **De strijd voor de proletarische klasse-dictatuur!**

Deze overwegingen veranderen echter niets aan de bloedige schuld waarmee de sociaal-patriottische politie-beulen zich bevleekt hebben. Het gehele proletariaat kent deze beulen thans als de moordenaars onzer klasse. De knechten van de Hindenburg-republiek vermoorden het proletariaat en daarmede het laatste restje burgerlijke democratie dat nog in hen schuilde. De bloedige slachting in Berlijn, waarvoor de sociaal-democraten de volle verantwoordelijkheid dragen, het congres van Maagdenburg heeft tegen deze moord op het leven der arbeiders en op de laatste rest der burgerlijke democratie niet geprotesteerd, bewijst dat zelfs de meest linksche partij der burgerlijke democratie, thans tot de uiterste reactie van het fascisme komt. De roode Zoergiebel en de zwarte Mussolini, zij worden in het tijdperk van imperialistische crisis, waarin wij thans leven, ééne reactionaire macht

tegen het proletariaat. Slechts tegen den burgerlijken staat en zijn instanties, tegen de vereenigde reactie kan het proletariaat de klasse-eenheid voor de revolutie formieren!

Teekend voor de huichelarij die de sociaal-democratie thans in alles kenmerkt is het standpunt door het congres van Maagdenburg in de zaak van den panserkruiser aangenomen. Men heeft de panserkruiser-politiek van de pacifistische huichelaars die in Duitschland voor de S.P.D. regeren, met groote meerderheid goedgekeurd. De „linksche“ oppositie van den beruchten „loyale“ Paul Levy, had al even weinig te beteekenen als het optreden van onze hollandsche loyale linkschen merk Schmidt-de Kadt. De eerste vrucht van dit panserkruiser-pacifisme is thans in den rijksdag geleverd, waar een deel der sociaal-democraten door stem-onthouding de afbouw van den panserkruiser verzekerde hebben.

Aan het optreden van deze linksche pacifisten, leert het proletariaat wat het van de werkelijke machthebbers in den „Volkenbond“ te verwachten heeft. Even huichelachtig als het burgerlijke pacifisme is het sociaal-democratische. De Berlijnsche correspondent van de „Nieuwe Rotterdammer“ typeert dit optreden op het Maagdenburgsche congres in de volgende bewoordingen:

„In een motie der oppositie tegen dit militair beleid kwam een zin voor, die woordelijk was ontleend aan een resolutie van de internationale sociaal-democratische conferentie, het vorig jaar in Brussel gehouden. Juist deze zin wekte de bijzondere minachting en spottul van de vertegenwoordigers der officieele richting op.“

Ziet hier de huichelaars ten voeten uit. De beruchte „internationale pacifistische“ moties vonden slechts „bijzondere minachting“. En toch wagen de heeren het zich aan te dienen als kampioenen voor ontwapening. De nederlandsche arbeiders, die in Juli gedwongen zullen worden naar de stembus te gaan, zijn gewaarschuld: **Loop! de parlementspartijen onder den voet!**

Weg met de huichelarij van deze „democraten“ die de democratie vermoorden!

Weg met deze pacifisten die voor hun eigen pacifistische reclame-ontwerpen slechts de grootste minachting hebben! Naar den duivel met deze pacifisten die mede helpen den bloedigen oorlog mogelijk te maken!

Het proletariaat dient in te zien, dat elke medewerking aan den burgerlijken staat, onderwerping aan het kapitalisme beteekent.

PARLEMENTARISME OF COMMUNISME?

In den verkiezingsstijd, als om de gunst der massa's gehengeld wordt, laten de parlements-partijen zich gewoonlijk van hun slechtsten kant zien. Ook onze parlementscommunisten willen blijkbaar van deze gewoonte niet afwijken. Het getwist en gekijf met de concurrerende groepen van Wijnkoop en Sneevliet is niet van de lucht. Alle goorheid en vuilheid wordt thans uitgekapt. De heeren schilden elkaar den huid vol en vooral voor „De Tribune“ is geen insinuatie smerig genoeg of zij wordt met veel bombarie uitgekrijst. De arbeidersklasse interesseert dit gekijf, enkele groepjes van trouwe naloopers uitgezonderd, gelukkig niet in het minst. De eenige verstandige houding trouwens die het proletariaat tegen deze ordinaire en corrumperende concurrentiestrijd der elkaar bestrijdende leiderskleden kan aannemen. Laten deze heeren die elkaar tegen revolutionaire arbeiders-oppositie altijd gesteund hebben het maar met elkaar uitknokken.

Zij leveren hierdoor slechts het bewijs hoezeer zij de revolutionaire eenheid van het proletariaat als klasse in den weg staan.

De parlementscommunisten merk De Visser hebben thans een reeks reclame-brochures voor de verkiezingen uitgegeven, van die bekend onbenulligen, schreeuwerigen inhoud waarvan de hollandsche leiders der Moscouche Internationale blijkbaar het fabrieksgeheim bezitten. Het lust ons niet deze producten in hun geheel te bespreken, toch zijn er enkele gedeelten in, die zoo duidelijk het verschil tusschen revolutionaire klasse politiek en verkiezingspolitiek demonstreeren, dat wij deze

passages onder den loupe willen nemen. Het geschriftje „Imperialisme of Communisme“ geeft op deze wijze het karakter van het parlementarisme weer:

„De afgevaardigden der burgerlijke partijen, beschouwen zich als mandatarissen van de bourgeoisie, en zij stellen de bezittende klasse nooit te leure. Nagenoeg al die vertegenwoordigers der bezittende klasse worden echter gekozen met behulp van de stemmen van niet-bezitters, van arbeiders en van boeren die weinig of niets bezitten en ook van intellectueelen, met wie hetzelfde het geval is. Zij zien niet in, dat de verkiezingsstrijd en de maatschappelijke strijd hetzelfde beoogen, en dat die strijd dus is strijd tusschen kapitaal en arbeid.“

Ziehier in eenige zinnen samengevat de demagogische burgerlijke politiek onzer parlementscommunisten ten voeten uit.

Inderdaad! De vertegenwoordigers der bourgeoisie stellen hun klasse niet te leure. Zij verraden hun opdrachtgevers in het parlement niet. De zoo gezegde arbeidersafgevaardigden doen dit wel. De bourgeoisie kan op haar vertegenwoordigers in het parlement staat maken. **De arbeiders niet!**

Wat is hiervan de oorzaak? Is het nooit tot de leiders van de C. P. doordrongen, dat dit verschijnsel, zoo algemeen dat het 't karakter eener politieke wet heeft aangenomen, andere, diepere oorzaken heeft dan van persoonlijke betrouwbareheid?

Het parlement is één van de voornaamste politieke klasse-organen van de bourgeoisie. Het is een der instrumenten waarmee de bezittende klasse in de hoog-ontwikkelde kapitalistische landen het proletariaat beheerscht. Het is dus dwaasheid en erger te verwachten dat het parlement een belangrijke fractie zou kunnen bevatten, die het proletariaat niet zou teleurstellen. De burgerlijke afgevaardigden hanteeren het parlement, deel van den kapitalistischen klasse-staat, ten eenemale als een der historisch gegroeide vormen van kapitalistische klasse-organisatie.

Zij gebruiken het parlement, hun klasse-instrument, vooral voor de onderdrukking en de belemmering van de eigen zelfstandige klasse-organisatie van het proletariaat. Hun optreden is kapitalistisch reëel.

De „arbeiders-afgevaardigden“ stellen echter het proletariaat teleur, komen tot verraad aan de wezenlijkste klasse-doelenden van het proletariaat, omdat een instrument van de kapitalistische overheersching nu eenmaal niet kan worden gebruikt voor proletarische klasse-doelenden.

Het historische alternatief van dit tijdvak is: **Of kapitalistische dictatuur in welken vorm ook! Of proletarische klasse-dictatuur!**

Het communisticke proletariaat kan en mag hier geen verdoezeling duiden.

Het communisme, het voortbestaan der menselijke cultuur hangen in dit tijdperk, nu de barbaarscheid van het ondergaande kapitalisme allen aangrijnst, af van de vraag of het proletariaat in den strijd tegen het imperialisme zijn revolutionaire klasse-eenheid zijn zelfstandige klasse-organisatie weet te verwerkelijken. **De klasse-organen van de bourgeoisie kunnen niet gebruikt worden voor den proletarischen strijd.**

Als de historie ons iets geleerd heeft, dan is het wel dit, dat met het opkomen van de burgerlijke democratie in de arbeidersbeweging, deze beweging zich zelf verraden heeft en tot het tegendeel van de proletarische klasse-beweging, tot een overheerschingsinstrument over het proletariaat is verworven.

Of deze vlucht naar de burgerlijke democratie nu geleid wordt door Moscou of door het gele Amsterdam, maakt voor het proletariaat geen verschil.

De „grote bek“ van Louis de Visser heeft geen andere waarde, dan de evenzeer beruchte „sluwhoud“ van Wijnkoop of de legendarische „zweep“ die Albarda van Troelstra overgenomen zou hebben. Deze drie vormen van parlementarisme komen hierin met elkaar overeen dat zij de illusie trachten te waken alsof het parlement op eenigerlij wijze den proletarischen klassenstrijd kan bevorderen.

Het proletariaat gaat echter inzien dat de klasse-organen van de bourgeoisie een belemme-

ring vormen voor zijn bevrijdingsstrijd. In plaats van er aan deel te nemen moet het proletariaat hen onder den voet loopen.

In den strijd tegen deze instrumenten van het kapitalisme zal het proletariaat eerst zijn revolutionaire klasse-eenheid doorzetten. De parlements-partijen verdeelen het proletariaat! Zij verzwakken het in zijn strijd! De succespolitiek der parlementsbonzen is de verdeeldheidsbacil die de bourgeoisie aankweekt om de revolutionaire proletarische klasse-eenheid tegen te gaan.

Daarom roepen wij de arbeiders op: **Demonstreert je wil tot revolutionairen strijd, tot klasse-eenheid tegen den kapitalistischen staat, door den strijd tegen alle organen van dien staat!**

Weg met de parlementspartijen!
Op voor de revolutionaire klasse-organisatie van het proletariaat.

In een ander geschriftje uit deze reeks: „Werkloosheid en Werkverschaffing“, wordt op even oppervlakkige wijze de kapitalistische crisis besproken.

Na eerst beweerd te hebben dat de hollandsche industriele „vele nieuwe bedrijven“ oprichten en „oude uitbreiden“, zegt dit geschriftje verder:

„Niettemin blijft de werkloosheid even groot: Dat komt omdat de vooruitgang van de industrie vele handen overbodig maakt. „Rationalisatie“ noemt men dat.“

Het feit dat de parlementscommunisten het wagen een zoo belangrijk vraagstuk als de economische crisis, op zoo oppervlakkige, brutaal-domme wijze voor de arbeiders te behandelen, is op zich zelf reeds een bewijs, welke belevende invloed er van het parlementarisme uitgaat.

Het proletariaat heeft er recht op dat deze belangrijke vraagstukken ernstig worden behandeld. Aan goedkope gelegenheidspraat heeft het geen behoefte.

Nu is het voor een verkiezingspartij ook onmogelijk om deze kwestie ernstig te behandelen. De economische wereldcrisis aan te duiden als een gevolg van de „rationalisatie, is wel een van de toppunten van demagogie en domheid. Rationalisatie en werkloosheid beiden zijn gevolg van de innerlijke crisis in de structuur van het kapitalisme. Deze crisis is typerend voor dit geheele tijdperk. Het is deze crisis van het kapitalistische systeem de de bourgeoisie en haar doet zoeken naar methoden als de beruchte rationalisatie, om zooveel mogelijk aan haar gevolgen en aan haar uiterste consequentie de ondergang van het kapitalisme, te ontkomen.

En de leiders die voor de parlementscommunisten hier te lande deze zaken behandelen, wagen het met oppervlakkige praatjes over „rationalisatie“ als „oorzaak van de werkloosheid“ het proletariaat in dezen tijd „voor te lichten“. Maar hoe zouden deze parlementarissen ook anders kunnen? Een juiste uiteenzetting van het karakter van de huidige wereldcrisis, zou immers aantoonen dat alle „eischen“ die de C. P. thans als goede parlementaire parten stelt en, die zij zooals nu eenmaal behoort in een „verkiezingsprogramma“ vereenigt heeft, slechts neerkomen op bedrog van het proletariaat.

Het kapitalisme kan het levenspeil van het proletariaat niet meer verheffen. De crisis van het kapitalisme drukt integendeel het leven van het proletariaat tot een steeds lager niveau neer.

Deze crisis dwingt het proletariaat te gaan inzien dat het slechts het leven redden kan door het kapitalisme te vernietigen en zijn eigen maatschappij-systeem, het communisme, te verwerkelijken.

Daarom is het zoo noodzakelijk om thans, naar het oude revolutionaire woord van Lassalle, te zeggen wat is:

De economische crisis is in het kapitalisme onoplosbaar!
Het levenspeil van het proletariaat wordt vernietigd.

Het proletariaat stelt geen eischen meer in het kapitalisme, doch strijdt tegen de bourgeoisie om het communisme, om het leven.

In dien strijd wijst het elk reformisme en elke kapitalistische organisatie-vorm af!

Weg met het Parlementarisme!
Weg met de partijen die het vertegenwoordigen!
Op voor de revolutionaire klasse-eenheid! Voor het communisme!

LABOUR EN HET IMPERIALISME.

Voor de tweede keer is er nu in Engeland een kabinet MacDonald. Evenals het vorige is ook dit een minderheidskabinet. Niet alleen in het Lagerhuis zelf, doch vooral uit de stemmenlijst blijkt dit. De conservatieven alleen kregen meer stemmen dan de Labourpartij en ook de liberalen verlegden ruim 5 miljoen stemmen. Tegenover de ruim 8 miljoen stemmen van de Labourpartij staan een kleine 14 miljoen stemmen van liberalen en conservatieven. Een zeer belangrijk aantal kiezers heeft niet gestemd, namelijk bijna 6½ miljoen. Het aantal niet-stemmers bedroeg bijna een kwart van het aantal stemgerechtigden. Dit laatste cijfer wordt echter nog sprekender als men bedenkt dat in de groote steden, waar dus het proletariaat massaal is opgehoopt, het percentage niet-stemmers beduidend grooter was dan het gemiddelde voor het land. In Londen was het aantal niet-stemmers 34%. Wel niemand zal aannemen dat in een metropolis als Londen de politieke belangstelling geringer is dan op het platteland. Er is dus een geweldige massa proletariërs, die vijandig of onverschillig staan tegenover het parlementarisme. Die noch voor de Labourpartij, noch voor eenige andere parlementaire partij uitbuitingsobject willen zijn. De groeiende crisis in Engeland, zal tenslotte het gehele proletariaat zich doen afwenden van het parlementarisme. Bij de verkiezingen hebben dus, naast de groote groepen van aan het kapitalisme geestelijk onderworpen arbeiders, ook groote groepen uit den middenstand en de bourgeoisie? „Labour“ hun vertrouwen geschonken. Wat trouwens te verwachten was. Terecht schrijft dan ook een Engelsch publicist H. R. Shaw in het „Haagsche Maandblad“: „Er valt niet aan te twijfelen, dat het getal der aanhangers van Labour onder alle klassen der maatschappij, zelfs onder den middenstand, steeds toeneemt.“

Zoo is dan mede door het vertrouwen van bourgeoisie en midden stand en door de welwillendheid van de liberale en conservatieve fracties in het Lagerhuis, Zijner Majesteit loyale Labour-oppositie tot Zijner Majesteit niet minder loyaal kabinet geworden.

Engeland is nu eenmaal het land waar de kapitalistische crisis het scherpst tot uiting komt. Geen enkele regering is er in geslaagd dit vraagstuk, dat er inderdaad een is van „zijn of niet zijn“ voor het britsche kapitalisme, ook maar een stap nader tot een oplossing te brengen. Wat al „middelen“ zijn er niet beraamd? Men denke aan het dure wonderplan van Lloyd George, den Welschen toevenaar, dat wel ontzaglijk veel geld zal kosten, doch waarvan het resultaat, als de plannen wat wegeaanleg enz. betreft praktische betekenis hebben, juist in omgekeerde richting moet werken. Baldwin en zijn specialisten hebben ondanks alle „hoopvolle verwachtingen“ en ondanks alle pogingen om de gevolgen van de crisis nog meer op het proletariaat af te wentelen, de toestand niet beter weten te maken. Integendeel het aantal werklozen is thans hooger dan tevoren. De crisis vreet steeds verder aan het lichaam van dit oudste, klassiek-kapitalistische rijk. De zwartste afzichtelijkste ellende heeft een groot deel van het britsche proletariaat praktisch tot pauperisme gebracht. De britsche bourgeoisie zoekt een uitweg, doch zal deze niet vinden. Ook de regering van MacDonald zal, hoe loyaal zij ook moge zijn, het britsche imperialisme niet duurzaam kunnen redden. Dit wil natuurlijk niet zeggen dat MacDonald niet voor de britsche bourgeoisie zekere voordeelen zal weten te behalen, die een conservatief kabinet thans niet kan aanbieden. Ondanks eenige successen die de britsche diplomatie, door traditie en scholing een der sluwste van de wereld, den laatsten tijd, vooral tegenover Rusland behaald heeft, zijn er voor de britsche politiek toch groote vraagstukken op te lossen, waarvoor Chamberlain nu eenmaal ongeschikt is dan MacDonald. Wat de britsche politiek vooral beheerscht is de kwestie der afzetgebieden die het britsche rijk voor een groot deel door andere imperialistische groepeerings afgekaapt zijn. Frankrijk, Duitschland en ten deele ook Amerika, hebben dit den ouden John Bull aangedaan. Hierbij komt dan nog dat de dominions en ook de koloniën die vroeger uitsluitend afzetgebie-

den vormden thans in groeiende mate als concurrent van het „moederland“ optreden.

Wat MacDonald dan ook vooral te doen zal krijgen is: Het regelen van de verhouding tot Rusland. Hiervoor is thans de conservatieve partij op grond van haar antecedenten in de russische kwestie ten eenenmale ongeschikt. De heropening van de handelsbetrekkingen met Rusland is voor de Engelsche bourgeoisie van groot belang. Wij wijzen nogmaals op het bezoek van de Engelsche handelsdelegatie aan Rusland, die een kapitaal van tusschen 3 en 4 miljard gulden vertegenwoordigde. MacDonald zal dan ook waarschijnlijk wel trachten over eenigen tijd de diplomatieke betrekkingen met Rusland te herstellen.

Natuurlijk zal ook een eventuele gunstiger verhouding tot Rusland de crisis niet kunnen oplossen, al zal MacDonald, die reeds vroeger bewezen heeft de belangen van het britsche imperium trouw te willen dienen, het dan ook tijdelijk uit een impasse kunnen redden.

Een tweede belangrijke zaak van internationale politiek die MacDonald te regelen zal krijgen, zal zijn de verhouding tot Amerika. Deze is er, vooral onder invloed van de bewapeningswedstrijd ter zee en door de geheime vlootovereenkomst die Chamberlain met Frankrijk heeft afgesloten, den laatsten tijd niet op vooruit gegaan. Al zal ook MacDonald de maritieme bewapening onverzwakt handhaven, de Engelsche bourgeoisie zou niet dulden dat haar machtigste imperialistische wapen werd aangetast, toch zal hij ook hier voor het britsche imperium waarschijnlijk betere resultaten kunnen verkrijgen dan Chamberlain. In het algemeen verwacht dus de Engelsche bourgeoisie van hem dat hij internationaal voor het britsche kapitaal een betere situatie zal weten te scheppen dan de conservatieven thans zouden kunnen. Zelfs in de Engelsche conservatieve pers komt deze verwachting tot uiting.

Een ander groot belang dat de Engelsche bourgeoisie bij een tijdelijke regering van „Labour“ heeft is dat de kans op samenwerking met de vakbeweging in de vraag van de „rationalisatie“ der britsche industrie grooter geworden is. Reeds eerder vonden conferenties plaats die deze samenwerking beoogden. Zoals de zoogenaamde Mond-Conferentie, genoemd naar den initiatief-nemer. Deze conferentie stelde als noodzakelijkheid voorop dat de „rationalisatie“ in den versten zin van het woord zoo snel mogelijk dient te worden doorgevoerd en wel in overeenstemming met de vakbeweging.

Ook MacDonald verklaarde reeds een voorstander eener dergelijke „samenwerking“ te zijn. De onderwerping van het proletariaat door steun aan de kapitalistische opbouw van Engeland zal dus onder MacDonald worden vergroot. Het is immers één van de kenmerkende verschijnselen van de imperialistische politiek dat het „gehele volk“, ook het proletariaat, zich aan de belangen van het imperialisme onderwerpt. „Labour“ is thans een der geschiktste werktuigen voor dit doel.

Er zal wel niemand zijn die van deze regering een socialistische politiek verwacht.

Trouwens MacDonald heeft scherp opgelet dat er geen „linksche“ elementen in zijn kabinet zouden komen. Wel heeft hij den liberaal Jowitt overgehaald tot zijn regering toe te treden. Het is overigens merkwaardig hoeveel bourgeois en zelfs leden van den britschen adel zich thans reeds bij „Labour“ bevinden.

Radicale maatregelen behoeft de bourgeoisie van „Old Mac“, niet te vreezen. Hij verklaarde zelf dat hij het land minstens twee jaren een nieuwe verkiezing zou besparen. Gezien het feit dat de sluwe Lloyd George thans „op de wip“ zit in het Lagerhuis, het kabinet MacDonald dus de gevangene is van liberalen en conservatieven, beteekent dit dat MacDonald de bourgeoisie mededeelt dat hij een goed-burgerlijke politiek zal voeren.

„Het zal geheel van de houding der beide andere partijen afhangen of een nieuwe verkiezing binnen twee jaren zal geschieden,“ aldus MacDonald, waaruit blijkt dat hij dus niet van plan is iets te doen waardoor hij tegenover de overige burgerlijke partijen zou komen te staan.

Ook van de langzamerhand berucht geworden ontwapeningsleuze zal onder MacDonald niet veel

terecht komen. Dergelijke „leuzen“ zijn slechts geschikt als verkiezingslectuur of om door „internationale conferenties“ leegte verklaringen te laten aannemen. Voor de „practische politiek“, de imperialistische, deugen zij niet.

MacDonald verklaarde dan ook reeds tegenover een correspondent van het orgaan van zijn bloedige rotgezel Zoergiebel, de „Vorwärts“, dat ontwapening geschikt was voor kleine landen: „Een groote natie bevindt zich in eenigermate andere omstandigheden. Haar militaire macht vormt voor haar een inzet, een suggestie als hulp bij onderhandelingen.“

Een geraffineerde imperialistische sluwheid die zelfs een Chamberlain dezen „arbeidersleider“ niet zou kunnen verbeteren. Het is wel merkwaardig dat het juist de partijen van de IIe Internationale, de zoogenaamde „arbeiders partijen“, zijn die de bourgeoisie thans allerwege gebruikt voor haar imperialistische politiek en om haar moeilijkheden te overwinnen. In Frankrijk helpt Paul Boncour de bourgeoisie aan het plan voor een groot imperialistisch „volksleger“. In Duitschland zijn de Pantserkruiser de politiekuppel en de „Haute finance“, symbolen van de sociaal-democratische partij geworden. In Engeland geeft de bourgeoisie thans MacDonald een „fair chance“, een eerlijke kans, om een imperialistische politiek te voeren. Want de „Labourparty“ heeft wat men noemt momenteel een „goede pers“, ook bij de conservatieven. De eenige schaduwzijde is misschien dat Snowden door een agressieve rede tegen Frankrijk, dat volgens hem meer moet betalen, roet in het eten dreigde te gooien, doch Snowden zelf, thans kanselier van de schatkist, heeft reeds verklaard dat men zijn woorden eenigszins verkeerd had begrepen.

Hij zal dus wel een wenk hebben gekregen. Zoo gaat dan MacDonald voor de Engelsche bourgeoisie een tijdje regeren. De crisis die het Engelsche kapitalisme aanveert en die slechts een deel is van de wereldcrisis van het kapitalisme, zal hij echter ondanks de steun en de zegen van de Engelsche bourgeoisie, evenmin kunnen oplossen, als eenige andere Engelsche politicus. Hij zal, zoals hij reeds zeide, trachten de werkloosheid te „normaliseeren“. Praktisch beteekent dit niets anders dan het proletariaat volkomen aan de werking van de crisis ondergeschikt te maken. Het Engelsche imperialisme zal onder MacDonald een adempauze krijgen waardoor het tegenover het proletariaat sterker komt te staan.

Bij het verder voortvreden van de crisis komt echter het Engelsche proletariaat eens zelf aan het woord. Dan zal het alle machten van het Britsche imperialisme, de staat en het parlement, de vakbeweging, de politie en de justitie, het militarisme, de pers en de kerk tegenover zich vereenigd vinden.

En zal de Engelsche bourgeoisie het geen „fair chance“ geven, doch trachten het bloedig te onderwerpen. Daarom moet het Engelsche proletariaat zich wapenen als zelfstandige klasse tegen het britsche imperialisme, tegen MacDonald, Baldwin en Lloyd George. Tegen alle machten van de Engelsche bourgeoisie. Tegen den imperialistischen Staat. Voor de klasse-dictatuur van het Britsche proletariaat.

ARBEIDERS!

Demonstreert Uw groeiend klassebewustzijn! Weigert U te onderwerpen aan de kapitalistische demagogie! Weg met de partijen die U tot een voorwerp van politieke uitbuiting maken. Loopt de parlementspartijen onder den voet! Toont dat gij niet langer een verlengstuk der kapitalistische klasse wilt zijn!

STEMT NIET!

Op voor Uw eigen klasse-organisatie! Op voor de revolutionaire klasse-eenheid!

Tegen den burgerlijken staat en zijn trawanten.

Op voor de proletarische Dictatuur!